

VEČ SEBE[®]

za najmlajše

Svetel svet psičke Abe:
zgodbe o pogumu, rasti in zadovoljstvu

URŠA MILAVEC

ILUSTRIRALA
MONIKA KLOBČAR

*To knjigico posvečam edinima moškima članoma našega
pasjega tropa, Kifotu in Capotu, ki sta bila vsak na svoj način
"capo di banda" vse naše pasje familije.
Radi vaju imamo.*

VEČ SEBE®

za najmlajše

ABIN SVET

URŠA MILAVEC

ilustrirala: MONIKA KLOBČAR

»Prišla sem na ta svet za približno 17 let.
Želim se fino imeti in prav nič trpeti.
Pridi z mano in ti pokažem, kako mislim to početi
in ves ta čas tudi sebe več imeti.«

Živijo, to je knjigica o psički Abi.

Stara je osem let. V nekaj letih svojega odraščanja se je naučila veliko o sebi, ljudeh, zadovoljstvu in ostalih kužkih.

Pokukajva skupaj v Abin svet.

O SEBI

Vesela sem, kadar imam vesele misli.
Takrat maham z visoko dvignjenim repkom
in imam visoko dvignjene uheljčke.

Ko imam žalostne misli ali pa me je strah,
se moj repek skrije med zadnje tačke
in uheljčki se mi povesejo.

Vedno ko imam žalostne ali jezne misli,
se začnem počutiti slabo ali žalostno.

Zato sem se naučila, da se za trenutek ali
dva ali celo uro umaknem v miren kotiček ali
pa opazujem naravo skozi okno, dokler stare
misli ne odidejo in pridejo nove, sveže.

Potem se tudi moje počutje
izboljša.

Misli pridejo in grejo, tako kot oblaki na nebu.
Naučila sem se jih opazovati in jih ne misliti,
če mi niso všeč.

Vem, da ne bodo ostale enake za vselej
in da se stalno spreminjajo.

Zelo rada spim tudi čez dan.
Vedno ko postanem zaspana ali utrujena,
si poiščem miren kotiček, kjer me nihče ne moti,
in sladko zadremam.

Zmeraj poslušam svoje telo. Če se počutim spočito,
tekam naokoli in se igram, če pa sem utrujena,
se skrijem nekam, kjer imam mir, in malo zadremam.

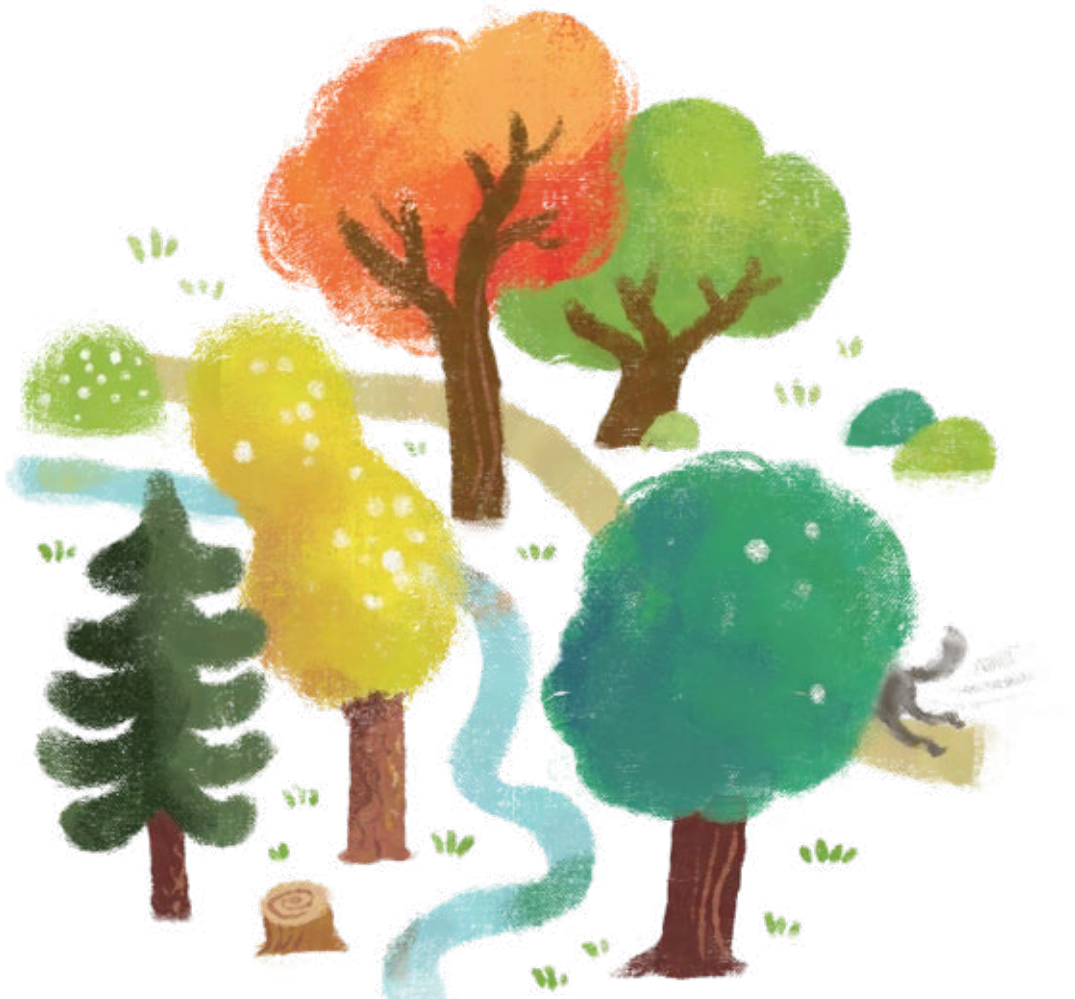
Ponoči imam najraje svojo posteljico,
v katero si prinesem najljubšo igračko,
ki do jutra počiva z mano.

Najraje grem na sprehod v gozd.

Tam lahko voham in tekam naokoli brez povodca in vem, da ne smem na cesto, saj so avti nevarni, zato se držim samo varnih poti. Ko postanem na sprehodu žejna, poiščem potoček ali čisto lužo ter se odžejam.

Rada pa pijem tudi iz pitnikov,
saj sem se že majhna naučila piti
vodo iz padajočega curka.

Pri hrani nisem izbirčna, rada jem svoje pasje briketke in priboljške.

Seveda pa včasih dobim na skrivaj pod mizo tudi košček kruha, skorjico pice ali piščančje bedrce, če le dovolj vztrajno prosim.